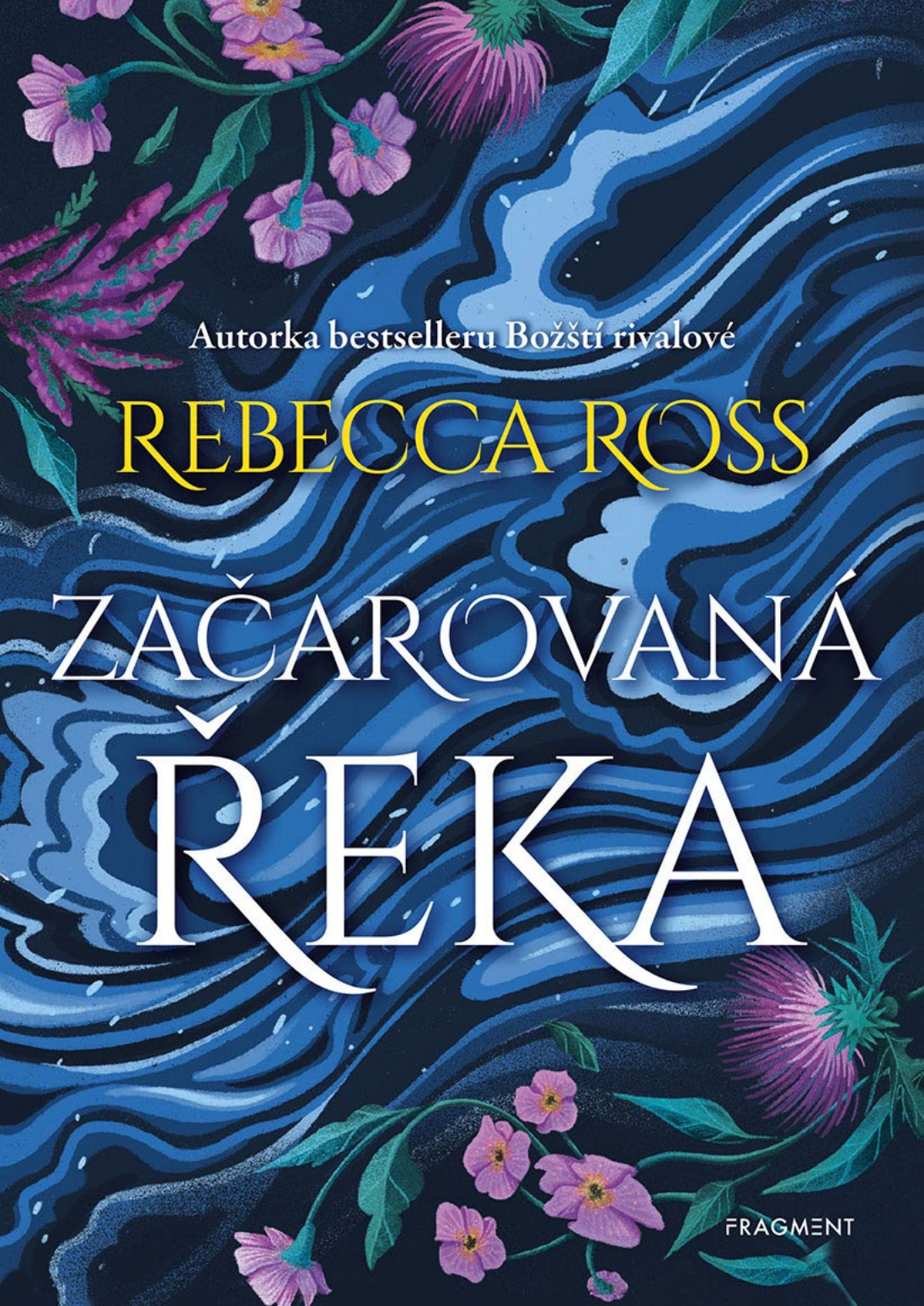

Autorka bestselleru Božští rivalové

REBECCA ROSS

ZAČAROVANÁ
ŘEKA

FRAGMENT

Začarovaná řeka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Ross
Začarovaná řeka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

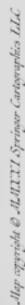
REBECCA ROSS
ZAČAROVANÁ
ŘEKA

Přeložila Vendula Davidová

FRAGMENT

*Mým bratrům — Calebovi, Gabrielovi a Lukeovi,
kteří mají vždy ty nejlepší příběhy.*

směr k
PEVNINĚ

ČÁST PRVNÍ

PÍSEŇ VODĚ

KAPITOLA PRVNÍ

Nejbezpečnější bylo přeplout oceán v noci, když měsíc a hvězdy osvětlovaly hladinu. Alespoň tak to Jacka učili v dětství. Nebyl si však jistý, jestli jsou tyhle dávné povídky pravdivé i dnes.

Byla půlnoc a on zrovna dorazil do Strasti, rybářské vesnice na severu pevninského pobřeží. Zakryl si nos a pomyslel si, jak příhodné to bylo jméno vzhledem k všudypřítomnému zápachu sledů. Vstupní železnou bránu prožíral rez a na dřevěných kůlech tu balancovaly pokřivené domky se zajištěnými okenicemi, které bránily neustálému kvílení větru. Dokonce i hostinec měl zavřeno, ohniště dávno vyhaslo a sudy s pivem zůstávaly zazátkované korkem. Jediný pohyb způsobovaly toulavé kočky hltající mléko, které pro ně bylo nachystáno na zápraží, a plachetnice a čluny kolébavě tancující na vlnách u mola.

Tohle místo bylo temné, tiché a prosycené sny.

Jack přeplul oceán jednou – poprvé a naposledy to bylo před deseti lety. Z ostrova na pevninu, pokud byl příznivý vítr, cesta trvala dvě hodiny. Tehdy ho přes vodu ozářenou hvězdami právě do téhle vesnice dopravil starý námořník, na němž se podepsaly roky strávené

na moři pod ostrým sluncem a bičujícím větrem. Nikdy se však nechal odradit myšlenkou na plavbu k ostrovu a ve své veslici doplul až k němu.

Jack si dobře vzpomínal na okamžik, kdy poprvé vkročil na pevninu. Bylo mu jedenáct let a jeho první dojem se týkal vůně, jelikož to tu i uprostřed noci vonělo jinak. Po vlhkých lanech, rybách a doutnající dřevo. Jako hniající kniha pohádek. I půda pod nohama mu připadala zvláštní, jako by byla tvrdší a sušší, čím jižněji cestoval.

„Kde jsou hlasy ve větru?“ zeptal se námořníka.

„Tady duchové nemluví, chlapče,“ odpověděl muž a zakroutil hlavou, když si myslel, že se Jack nedívá.

Trvalo několik dalších týdnů, než se Jack dozvěděl, že o dětech narozených a vychovávaných na ostrově Cadence se povídá, že jsou napůl divoké a podivné. Jen málo z nich zavítalo na pevninu, stejně jako Jack. A ještě méně jich tu zůstalo tak dlouho jako on.

Dokonce i po deseti letech nedokázal Jack zapomenout na první jídlo, které na pevnině pozřel, jak odporně a suše chutnalo. Na ohrožení, když poprvé vkročil na univerzitní půdu a vnímal její velkolepost a hudbu, jež se rozléhala klikatícími se chodbami. Ani na okamžik, kdy si uvědomil, že se domů na ostrov už nikdy nevrátí.

Povzdech si a vzpomínky se proměnily v prach. Už se připozdívalo. Cestou sem strávil celý týden a nyní byl navzdory veškeré logice připravený znovu překročit oceán. Potřeboval jen najít toho starého námořníka.

Kráčel jednou z ulic a snažil se vybavit si, kde najít toho neohroženého muže, jenž ho už jednou převezl přes vodu. Kočky se rozutekly a po nerovných dlažebních kostkách se překulila prázdná lahev, která vypadala, že sleduje jeho kroky. Na konci vesnice si konečně všiml dveří, které mu připadaly povědomé. Na verandě visela lucerna, vrhající slabé světlo na odlupující se červeně natřené dveře. Ano,

na ty si Jack vzpomínal. I na mosazné klepadlo ve tvaru chobotnice. Tohle byl dům nebojácného námořníka, jehož hledal.

Přesně na stejném místě už Jack jednou stál a teď jako by sám sebe viděl – toho vychrtlého, rozcuchaného kluka, který se mračil, aby zakryl slzy v očích.

„Následuj mě, chlapče,“ vyzval ho tehdy starý námořník, když uvázal loďku a vedl Jacka nahoru po schodech k červeným dveřím. Byla třeskutá zima a Jack si pomyslel, že ho pevnina opravdu pěkně přivítala. „Přespíš tady a ráno tě dostavník vezme na jih, na univerzitu.“

Jack přikývl, ale tu noc nespál. Se zavřenýma očima ležel na podlaze námořníkovy příbytku, zabalený do svého plédu. Nedokázal myslet na nic jiného než na ostrov. Brzy tam pokvetou měsíční bodláky. Nenáviděl svou matku za to, že ho poslala pryč.

Z té trýznivé situace se časem vzpamatoval a zapustil kořeny na cizím místě. Avšak i nyní se cítil stejně vychrtlý, jako když mu bylo jedenáct, a ani za ty roky se na matku nepřestal zlobit.

Vystoupal po viklajících se schodech na verandu a vlasy mu při tom přepadávaly do očí. Měl hlad a docházela mu trpělivost. Ačkoli byla půlnoc, vzal za mosazné klepadlo a několikrát zabouchal. Nepolevil, dokud neuslyšel, jak někdo uvnitř zaklel a začal odemykat zámek. Dveře se s vrzáním otevřely a za nimi stál neznámý muž a mžoural na něj.

„Co chceš?“

Jack okamžitě poznal, že to není námořník, kterého hledal. Tenhle muž byl příliš mladý, ačkoli i jemu už živly zvrásnily tvář. Podle pachu ústřic, kouře a levného piva, který se linul z domu, to byl pravděpodobně rybář.

„Hledám námořníka, který mě vezme na Cadence,“ pronesl Jack. „Jeden takový tu před lety žil a převezl mě z ostrova na pevninu.“

„To byl můj otec,“ odpověděl rybář ostře. „A ten už nežije, takže tě nikam nevezme.“ Chystal se zavřít dveře, ale Jack do mezery vklínil nohu.

„To mě mrzí. Můžeš mě svézt ty?“

Rybář vytřeštil krví podlité oči a krátce se zasmál. „Na Cadence? Ne, ne to nemůžu.“

„Bojíš se?“

„Jestli se bojím?“ Rybářovo pobavení se najednou přetrhlo jako zpuchřelé lano. „Nevím, kde ses posledních deset nebo dvacet let toulal, ale asi bys měl vědět, že ostrovní klany si chrání své území a návštěvníky nemají v oblibě. Jestli *jsi* takový blázen a chceš tam jet, budeš muset poslat krkavce s žádostí. Potom budeš muset čekat, aby ti plavbu schválil ten dotyčný lenní pán, kterého ses rozhodl otravovat. A protože si ostrovní pánové dávají se vším na čas... můžeš předpokládat, že to nějakou chvíli potrvá. Anebo ještě líp, můžeš počkat na podzimní rovnodennost, až se uskuteční další obchod mezi ostrovem a pevninou. Vlastně bych ti doporučil, ať to tak rovnou uděláš.“

Jack beze slova vytáhl z kapsy kabátu složený pergamen. Podal ho rybáři, který se na něj ve světle lucerny zamračeně podíval.

Jack už vzkaz uměl nazpaměť, jelikož ho přečetl nesčetněkrát. Dorazil minulý týden a okamžitě mu zásadně narušil jeho dosavadní život.

Z důvodu neodkladné záležitosti je požadována tvá přítomnost. Prosím, okamžitě se vrať na Cadence a vezmi s sebou svou harfu.

Pod textem psaným rozvláčným písmem byl podpis jeho lenního pána a pod ním tmavě vínovým inkoustem otištěný pečetní prsten Alastaira Tamerlaina. Tím se dopis stával příkazem.

Po deseti letech bez kontaktu se svým klanem byl teď Jack povolán k návratu domů.

„Takže ty jsi Tamerlain, jo?“ zeptal se rybář a vrátil mu pergamen. Jackovi se zpožděním došlo, že ten muž pravděpodobně neumí číst, ale jistě poznal erbovní znak.

Jack přikývl a rybář se na něj pozorně zadíval.

Přetrpěl tu podrobnou prohlídku, vědom si skutečnosti, že na jeho vzhledu není nic neobyčejného. Byl vysoký a hubený, jako kdyby roky nedostával pořádně najíst. Jeho ostře řezané rysy naznačovaly neoblomnou hrdost. Oči měl tmavé a vlasy hnědé. Z mnoha hodin strávených uvnitř při studiu a skládání hudby mu vybledla kůže. Byl oblečený jako obvykle v šedé košili a kalhotách, které teď byly potřísněné skvrnami od tučných jídel, jež si během cesty sem dával v hostincích.

„Vypadáš jako jeden z nás,“ poznamenal rybář.

Jack nevěděl, jestli to má brát jako poklonu, nebo urážku.

„Co to máš na zádech?“ nepřestával vyzvídat a zíral na Jackův vak.

„Harfu,“ odpověděl Jack stroze.

„Tím se to vysvětluje. Ty jsi sem přišel za vzděláním?“

„Ano. Jsem bard. Chodil jsem na univerzitu ve Faldare. Vezmeš mě tedy na ostrov?“

„Bude to něco stát.“

„Kolik?“

„Peníze si nech. Chci dýku ukovanou v Cadence,“ prohlásil rybář.

„Chtěl bych takovou, která prořízne cokoliv: lano, síť, šupiny... nebo štěstí mého protivníka.“

Jacka nepřekvapilo, že žádá kouzelnou čepel. Vyráběly se jen na Cadence, a to za velmi vysokou cenu.

„Ano, to ti můžu zařídit,“ prohlásil Jack po chvilce zaváhání. V duchu si vybavil matčinu dýku se stříbrnou rukojetí, již vždy mívala při sobě, ačkoli nikdy neviděl, že by ji použila. Věděl ale, že byla začarovaná; vznášel se kolem ní lehký opar, jako kdyby byla do oceli vtlučena ohnivá záře.

Nedalo se odhadnout, kolik matka zaplatila Uně Carlowové za to, aby ji ukovala. Anebo jak moc si Una musela protřpět, aby tu čepel vyrobila.

Napráhl ruku, aby si s rybářem mohli potřást pravicemi.

„Dobře tedy,“ souhlasil muž nakonec. „Vyrazíme za svítání.“ Opět hodlal zavřít dveře, ale Jack odmítl pohnout nohou.

„Musíme vyplout teď,“ prohlásil. „Dokud je tma. Na plavbu je to ta nejbezpečnější chvíle.“

Rybář vytřeštil oči. „Máš vůbec rozum? V noci bych ty vody nepřepnul, ani kdybys mi zaplatil stovkou kouzelných dýk!“

„Musíš mi věřit,“ řekl Jack. „Krkavci možná létají se vzkazy přes den a obchodní lodě se plaví po moři během prvního ročního období, ale přepnout oceán je nejlepší v noci, když se na vodě odráží svit měsíce a hvězd.“

Tedy lze snadněji upokojit vodní duchy, dodal Jack v duchu.

Měl v plánu se celou noc nepohnout ani o krok, bude-li třeba, a ten zírající rybář to musel vytušit, protože nakonec ustoupil.

„Tak dobře. Za dvě cadenské dýky tě vezmu přes oceán ještě dnes v noci. Za pár minut se sejdem u mé lodi. Je to tamhleta úplně napravo.“

Jack se podíval k potměšlému přístavu. Na trupy a stěžně lodí tu dopadalo slabé měsíční světlo a on mezi nimi našel rybářův skrovný člun, jenž kdysi patřil jeho otci. Byla to ta samá loďka, která ho vzala přes oceán poprvé.

Sestoupil z verandy a dveře se za ním zavřely. Na chvíli ho napadlo, jestli ho rybář nepodvedl a nesouhlasil jen, aby se Jacka zbavil, ale pak se v dobré víře vydal svižným tempem k přístavišti. Když přecházel přes mokrou cestu, vítr ho málem srazil k zemi.

Zvedl pohled do tmy a na hladině oceánu uviděl záblesk nebeského světla, stříbrnou cestičku, po které se rybář musel vydat, aby dospěl až na Cadence. Na obloze se usmíval srpkovitý měsíc, obklopený

světélkujícími hvězdami. Ideální na plavbu by byl úplněk, ale Jack si nemohl dovolit čekat, než měsíc doroste.

Nevěděl, proč ho jeho pán povolal zpátky domů, ale tušil, že to nebude žádné radostné shledání.

Připadalo mu, že tam stojí nejméně hodinu, než uviděl přibližující se světlo lucerny. Rybář v povoskovaném plášti se hrbil proti bičujícímu větru a nepřestával se mračit.

„Doufám, že umíš držet slovo, barde,“ pronesl. „Za tuhle náma-hu chci dvě cadenské dýky.“

„Kdybych ho nedodržel, když tak víš, kde mě hledat,“ odpověděl Jack příkře.

Rybář na něj zíral, jedno oko větší než druhé. Potom kývl směrem ke svému člunu a prohlásil: „Nastup si.“

A tak Jack poprvé za deset let opustil pevninskou půdu.

Oceán byl zprvu rozbouřený.

Jack se držel boku lodě a zvedal se mu žaludek pokaždé, když člun při svém vratkém tanci stoupal a padal přes valící se vlny. Statný rybář se ale nenechal odradit a vesloval dál na širé moře. Následoval stopu, kterou zanechával měsíční svit tak, jak navrhoval Jack, a oceán se brzy uklidnil. Vítr nepřestával kvílet, ale byl to pevninský vítr, jehož hlas nesl jen sůl a chlad.

Jack se podíval přes rameno a sledoval, jak se světla luceren zmenšovala na malé tečky. Pálily ho oči a on poznal, že vplouvali do ostrovních vod. Měl pocit, jako by Cadence měl svůj vlastní zrak, který si ho našel v temnotě a upřeně se na něj díval.

„Před měsícem vyplavilo moře na břeh tělo,“ řekl rybář a přerušil Jackovo snění. „Trochu jsme se ve vesnici vyděsili.“

„Prosím?“

„Breccan, soudě podle klanových tetování na jeho nafouklé kůži. Krátce po něm dorazil i jeho modrý pléd.“ Muž se odmlčel, ale nepřestával veslovat v rytmickém tempu. „Měl podříznutý krk. Předpokládám, že to má na svědomí někdo z vašeho klanu a toho nešťastníka potom hodil do oceánu. A *my* pak museli uklidit ten nepořádek.“

Jack nic neříkal, jen zíral na rybáře, ale po zádech mu přeběhl mráz. I po všech těch letech strávených mimo ostrov ho při vyslovení jména jeho nepřítele polévala hrůza.

„Možná že ho zabil jeden z jeho vlastních lidí,“ podotkl Jack. „Breccanové jsou známí pro svou krvežíznivost.“

Rybář se uchechtl. „Měl bych snad věřit tomu, že Tamerlain mluví nezaumatě?“

Jack mu mohl vyprávět příběhy o útocích Breccanů, jak se během zimních měsíců neostýchali překročit klanovou hranici a okrádat Tamerlainy. Rabovali a ubližovali bez slitování a Jack ucítil, jak v něm bují nenávist, když si vzpomněl, jak se jich jako malý kluk děsil.

„Jak ta nevráživost mezi vámi začala, barde?“ pokračoval rybář. „Vzpomíná si vůbec někdo z vás, proč se vlastně nenávidíte, anebo jenom následuješ vyšlapanou cestičku svých předků?“

Jack si povzdychl. Přál si jen rychle a *potichu* přeplout vodu. Ten příběh ale znal. Byla to stará, krví zbrocená sága, která se měnila jako poloha souhvězdí podle toho, kdo ji vyprávěl – jestli Východ, či Západ, Tamerlainové, nebo Breccanové.

V tichosti přemítal. Vodní proudy se umírnily a syčení větru se proměnilo v konejšivý šepot. Dokonce i měsíc se ve své dychtivosti sklonil níž, aby s ním Jack tu legendu sdílel. Rybář to cítil také. Nic neříkal a vesloval teď pomaleji, v očekávání, že Jack začne vyprávět.

„Před klany tu byli duchové,“ začal Jack. „Země, vzduch, voda a oheň. Dali ostrovu život a rovnováhu. Brzy se jim však omrzelo

slyšet jen své vlastní hlasy, vidět jen své vlastní tváře a připadali si osamělí. Pak se stalo, že na ostrovních útesech ztroskotala loď, kterou z jejího kurzu svedl severní vítr. Ti, kteří přežili, patřili k nelístopnému a domýšlivému klanu Breccanů a hledali novou zem, kterou by si mohli přivlastnit.

Nedlouho poté ztroskotala ještě jedna loď, ale tu na ostrov zavál jižní vítr. Plavil se v ní klan Tamerlainů a i ten se na Cadence zabydlel. Ostrov byl v rovnováze, Breccanové žili na Západě a Tamerlainové na Východě. A duchové žehnali všemu, co tyto dva rody vykonávaly.

Zpočátku vládl mír. Jenže klany se mezi sebou brzy začaly hádat a přibýlo šarvátek, až vzduch nasákl pachem strachu z války. Joan Tamerlainová, lenní paní Východu, doufala, že zabrání konfliktu tím, že ostrov sjednotí. Souhlasila se sňatkem s breccanským pánem pod podmínkou míru a vzájemného porozumění mezi klany, navzdory jejich rozdílům. Když Fingal Breccan spatřil její krásu, rozhodl se, že i on chce harmonii. „Staň se mou ženou,“ řekl, „a naše klany se spojí v jeden.“

Joan se za něj vdala a žila s ním na Západě, ale jak plynuly dny, Fingal neustále oddaloval formální dovršení mírové smlouvy. Joan brzy zjistila, že zvyky Breccanů se nedaly změnit, neboť byly příliš kruté, a ona si na ně nedokázala zvyknout. Sklíčená ze všeho toho prolévání krve stále usilovala o to, zavést na Západě tradice z Východu, aby se klan stal laskavějším. Fingala však její touhy rozzuřily. Měl za to, že by tím Západ jen zeslábl, a odmítal proto přijmout způsob, jakým žili Tamerlainové.

Netrvalo dlouho a mír opět visel na vlásku a Joan si uvědomila, že Fingal neměl nejmenší zájem o to, ostrov sjednotit. Chlácholil ji, ale za jejími zády dělal pravý opak. Breccanové začali přepadat a okrádat Tamerlainy. Joan toužila vrátit se domů a zbavit se Fingala, ale dospěla jen ke středu ostrova, než ji její choť dohonil.

Hádali se a bojovali. Joan vytáhla dýku a odřízla se od něj – jménem, slibem, duchem a tělem, ale ne srdcem, neboť to mu nikdy nepatřilo. Lehce ho bodla do krku, na to samé místo, kam ho jednou v noci políbila, když snila o Východu. Fingal cítil, že z něj brzy vyprchá život. Když umíral, vrazil svou vlastní dýku do jejího srdce, které nikdy nezískal.

Prokleli se navzájem a prokleli i své klany. Zemřeli navždy propojení a potřísnění krví toho druhého na místě, kde se Východ setkává se Západem. Duchové vycítili rozepře, když klany vytyčily své hranice, a země nasákla krví smrtelníků, sváry a násilným koncem. Z míru se stal jen vzdálený sen, a proto Breccanové nepřestávají rabovat. Lační po tom, co není jejich, a tak se Tamerlainové nepřestávají bránit a svými dýkami podřezávají hrdla a probodávají srdce.“

Rybář byl natolik pohroužený do příběhu, že přestal veslovat. Když ale Jack utíchl, otrásl se a se zakaboněným výrazem ve tváři se znovu chopil vesel. Teď, když bylo vyprávění u konce, se srpek měsíce vrátil zpátky ke své původní poloze, hvězdy potemněly a vítr začal znovu vát.

Oceán se opět vzdouval, když se Jack zahleděl na vzdálenou siluetu ostrova. Bylo to poprvé po dlouhých deseti letech, co ho zase spatřil.

Cadence byl tu noc temnější než jindy, stín proti vodě a nebi ozářenému hvězdami. Byl dlouhý a rozeklaný a připomínal rozvaleného draka spícího na vlnách. Jackovi se při tom pohledu rozbušilo srdce. Brzy se bude procházet po půdě, na níž vyrostl, ale nevěděl, jestli tam ještě bude vítán.

Své matce nenapsal celé tři roky.

„Mám pocit, že jste všichni vyšinutí,“ zamumlal rybář. „Všechny ty nesmysly a báčorky o duchách.“

„Ty neuctíváš duchy?“ zeptal se Jack, ale už dopředu znal odpověď. Na pevnině žádné takové bytosti nebyly. Jen dávno zapomenutí bohové a svatí vytesaní do kostelních oltářů.

Rybář si odfrkl. „Už jsi někdy viděl ducha, hochu?“

„Viděl jsem důkazy, že existují,“ odpověděl Jack opatrně. „Smrtelníkům se příliš často nezjevují.“ Nevyhnutelně si vybavil bezpočet hodin, které jako kluk strávil potulováním se po kopcích, dychtící lapit ducha mezi vřesovišti. Samozřejmě se mu to nikdy nepodařilo.

„To mi zní jako kýbl splašků.“

Jack neodpověděl a sledoval, jak se člun přibližuje k ostrovu.

Teď už viděl východní skaliska a na nich zlaté světélkující lišejníky. Značily pobřežní hranici území Tamerlainů a Jacka najednou pohltily vzpomínky. Vybavil si, jak všechno, co na ostrově rostlo, bylo zvláštní a často i kouzelné. Jako kluk prozkoumal pobřeží křížem krážem, k nelibosti Mirin, protože se o něj bála. Jenže každou dívku a chlapce na ostrově to táhlo k vodním vírům a tajemným jeskyním skrytým podél pláží. Lišejníky tu jako pozůstatky slunečního světla zářily ve dne i v noci.

Všiml si, že je unáší proud. Rybář nepřestával veslovat, ale teď směřovali pryč od lišejníků, jako kdyby člun přitahovalo tmavé západní pobřeží, táhnoucí se před nimi.

„Plavíme se do breccanských vod,“ prohlásil Jack lehce znepokojeně. „Musíme se stočit k východu.“

Rybář s povzdechem natočil loďku podle Jackových pokynů, ale dál postupovali žalostně pomalu. Jack cítil, že je něco špatně, a ve chvíli, kdy si to přiznal, přestal vát vítr a oceán jako by se proměnil v hladké zrcadlo. Všude bylo ticho, hřmící ticho, ze kterého mu vstávaly chlupy na těle.

Ťuk.

Rybář přestal veslovat a vytřeštil oči. „Slyšels to?“

Jack zvedl ruku. Chtěl říct, *buď zticha*, ale pak si to rozmyslel a čekal, až se znovu ozve varování.

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Cítil to v podrážkách bot. Něco ve vodě cvakalo svými dlouhými drápy na spodní stranu člunu. Hledalo to nějaké slabé místo.

„Matko boží,“ zašeptal rybář se zpoceným obličejem. „Co dělá ten rámus?“

Jack polkl. On sám cítil, jak mu z čela stéká pot. Byl napnutý jako struna, když nehty ťukaly do lodi znovu a znovu.

Mohlo za to rybářovo opovržení. Urazil vodní duchy, kteří se zřejmě shromáždili v mořské pěně, aby si poslechli Jackův příběh. A za mužovu neúctu teď oba zaplatí, až duchové převrhnou loď a oni skončí na dně oceánu.

„Uctíváš duchy?“ zeptal se Jack potichu a zíral na rybáře.

Muž jen civěl a přes tvář mu přeběhl vystrašený výraz. Začal otáčet člun a dlouhými tempy vesloval zpátky ke Strasti.

„Co to děláš?“ zakřičel Jack.

„Dál nejedu,“ oznámil mu rybář. „S tím, co straší v těchhle vodách, ani s tvým ostrovem nechci nic mít.“

Jack přimhouřil oči. „Máme dohodu.“

„Buďto skoč přes palubu a doplav na břeh, nebo se mnou popluješ zpátky.“

„Pak tedy nechám tvoje dýky ukout jen z poloviny. Jak by se ti to líbilo?“

„Dýky si nech.“

Jack neměl slov. Rybář už byl téměř za ostrovními vodami, ale on se nemohl vrátit zpátky na pevninu. Ne, když byl tak blízko domovu, když viděl zářit lišejníky a cítil chladnou vůni hor.

Bez rozmyslu se postavil a otočil, čímž rozkymácel loďku. Když tu nechá kabát a kožený vak s oblečením, zvládne na ostrov doplavat. Jenže bude v nepřátelských vodách.

A navíc s sebou potřeboval vzít harfu. Pán Alastair si ji vyžádal.

Rychle otevřel brašnu a našel v ní hudební nástroj zabalený do nepromokavého plátna. Slaná voda harfu zničí, pomyslel si, ale v ten okamžik ho něco napadlo. Zahrabal v útrokách kabely a našel tam tamerlainský pléd, který nepoužil od chvíle, co odešel z ostrova.

Utkala mu ho jeho matka, když mu bylo osm a on se tehdy začínal účastnit pěstních soubojů ve škole. Očarovala ho tím, že do vzoru vetkala tajemství, a on byl tenkrát nadšený, když jeho úhlavní nepřítel skončil se zlomenou rukou ve chvíli, kdy se Jacka pokoušel praštit do břicha.

Jack zíral na zdánlivě nevinný kus tkaniny. Když se pléd rozprostřel na zem, byl měkký jako pírkó, ale pokud si ho přehodil přes ramena na ochranu srdce nebo plic, dokázal být pevný jako ocel. V této zoufalé situaci jistě ochrání i harfu ponořenou do moře. Jack zabalil nástroj do tartanového plédu a zasunul ho zpátky do nepromokavého obalu. Musel vyskočit dřív, než je rybář zaveče ještě dál od břehu.

Svlékl si kabát, chytil harfu a skočil přes palubu.

Voda byla tak studená, že ho bodala jako ostré nože a vyrazila mu dech, když ho oceán pohltit. Vynořil se nad hladinu s hlubokým nádechem. Vlasy měl přilepené k obličeji a slaná voda ho štípala na rozpraskaných rtech. Rybář nepřestával veslovat dál a dál, zanechával za sebou jen vodu zčeřenou strachem.

Jack si za ním odplivl a pak se otočil směrem k ostrovu. Modlil se, aby k němu byli vodní duchové shovívaví a nechali ho doplavat ke břehu. Soustředil pohled na záři lišejníků a snažil se dostat do bezpečí na tamerlainskou pláž. V tu chvíli se však proti němu začaly valit vlny a se zlomyslným smíchem se vrátil příliv. Voda ho táhla ke dnu a proud s ním nelitostně cloumal.

V žilách mu začal tepat strach, dokud si neuvědomil, že při každém pokusu se mu vždy podařilo vyplavat zpátky na hladinu. Při třetím hlubokém nádechu Jack poznal, že si s ním duchové jen pohrávají. Kdyby ho chtěli utopit, už by to dávno udělali.

Samozřejmě, pomyslel si, když zápasil ve vodě ve snaze nenechat se znovu smést pod hladinu. Samozřejmě že jeho návrat nebude snadný. Takové přivítání měl očekávat.

Dlaní se škrábl o útes a zjistil, že při té strastiplné cestě ztratil levou botu. V jedné ruce k sobě tiskl harfu a druhou ruku natahoval nad sebe v naději, že ucítí pevný povrch. Tentokrát mu ale skrze prsty protékla jen voda. Otevřel oči do tmy a polekal se, když uviděl ženu, jež kolem něho rychle proplula. Ve vodě jí zářily šupiny a svými dlouhými vlasy ho polechtala na obličej.

Zachvěl se a málem zapomněl, že musí plavat.

Vlny se ho časem nabažily a nakonec ho vyvrhly na písčnou pláž. To však bylo jediné milosrdenství, které mu poskytly. Jack vykašlával vodu a plazil se po písku. Okamžitě si uvědomil, že je na půdě Breccanů, a jen při té myšlence měl pocit, že má místo kostí měkký vosk. Chvilí mu trvalo, než se dokázal postavit a udržet rovnováhu.

Viděl klanovou hranici, která byla tvořena řadou kamenů připomínajících zuby. Táhly se podél pláže až do vody, dokud se jejich ostré špičky neztratily v hlubinách oceánu. Hranice byla zhruba kilometr od něj a on cítil, jak na něj volá vzdálená záře lišejníků, aby si pospíšil.

Rozeběhl se, jednu nohu bosou a studenou, druhou čvachtající v mokré botě. Prokličkoval kolem naplaveného dříví a rozvířeného písku třpytícího se jako sen před probuzením. Prošel skalním obloukem, uklouzl na balvanu pokrytém mechem a pak konečně dospěl ke klanové hranici.

Vylezl po kamenech věčně vlhkých od mořské mlhy a s oddychnutím doklopytal do tamerlainského teritoria. Konečně se mohl pořádně nadechnout, pomalým, hlubokým nádechem. Stál na písku a na okamžik bylo všechno tiché a pokojné, až na dmoucí se vlny v moři. Vzápětí ho však někdo prudce srazil k zemi a harfa mu při tom vyletěla z ruky. Při nárazu si rozkousl ret a pod tíhou někoho, kdo ho tlačil do písku, nemohl popadnout dech.

Ve všem tom zoufalství, aby se dostal na území Tamerlainů, úplně zapomněl na Východní hlídku.

„Mám ho!“ zakřičel útočník, který zněl víc jako nějaký nadšený chlapec.

Jack zasípal, ale nedokázal promluvit. Tlak na hrudník polevil a on ucítil dvě ruce, silné jako železná pouta, jak ho berou za kotníky a táhnou po pláži. Ve své beznaději se natáhl pro harfu, protože si byl jistý, že bude muset ukázat Mirinin pléd, aby dokázal, kým je. Dopis od lenního pána totiž nechal v kabátu ve člunu. Ruce měl ale příliš těžké, a tak mu nezbývalo než se podvolit a nechat se vláčet.

„Můžu ho zabít, kapitáne?“ zeptal se dychtivě hoch, který ho držel za kotníky.

„Možná. Vezmi ho tamhle.“

Ten hlas. Hluboký jako rokle, s veselým nádechem. Nesmírně povědomý, dokonce i po všech těch letech, co byl Jack pryč.

To mám ale štěstí, pomyslel si a zavřel oči, protože ho do tváře štípal písek.

Konečně se zastavili a on ležel vyčerpaně na zádech.

„Je sám?“

„Ano, kapitáne.“

„Ozbrojený?“

„Ne, pane.“

Ticho. Potom Jack uslyšel, jak po písku křupou podrážky bot, a vycítil, že se nad ním někdo sklání. Opatrně otevřel oči. Dokonce i v té tmě, osvětlené jen září hvězd, ho poznal.

„Podej mi svou dýku, Robane,“ řekl Torin a Jack ztuhl hrůzou.

Torin ho nepoznal. Jak by mohl? Naposledy ho viděl a mluvil s ním, když bylo Jackovi deset let. Tehdy kňoural, že má v obličejí zapíchnutých třináct ostnů bodláku.

„Torine,“ zasípal Jack.

Torin se zastavil s čepelí v ruce. „Cos to říkal?“

Jack zvedl ruce a zakašlal. „To jsem já... Jack Tam... erlain.“

Muž strnul. Nehýbal se, dýku namířenou proti Jackovi jako zlověstné znamení. Po chvíli vyštěkl: „Přines mi lucernu, Robane.“

Chlapec odběhl a vrátil se se svítilnou, která se mu kývala v ruce. Torin si ji od něj vzal a posvítil na Jacka, aby mu viděl do obličeje.

Jack před ostrým světlem zamžoural. Na jazyku cítil krev a ret mu natékal stejně rychle, jako v něm rostl pocit potupy, když čekal, co se bude dít.

„U všech duchů,“ prohlásil Torin a odklonil světlo, ze kterého se Jackovi dělaly mžitky před očima. „Nemůžu tomu uvěřit.“

Torin musel poznat, že Jack je ten nespokojený tmavooký kluk, kterého viděl naposledy před deseti lety, protože zaklonil hlavu a začal se smát.

„Nelež tam jen tak. Stoupni si a nech mě, ať se na tebe pořádně podívám, hochu.“

Jack neochotně poslechl. Postavil se a setřásl si písek z promáčeného oblečení. Zašklebil se, jak ho pálila dlaň.

Oddaloval nevyhnutelné, jelikož se bál pohlédnout do očí strážci, kterým se i on kdysi toužil stát. Prohlížel si nohy, bosou i obutou, a škrábanec na ruce. Celou dobu vnímal, jak ho Torin provrtává pohledem, až k němu nakonec vzhlédl i on.

Překvapilo ho, když si uvědomil, že jsou teď stejně vysocí. Tím ale jejich podobnost končila.

Torin byl stavěný pro život na ostrově. Měl široká ramena, silný pas, svalnaté a lehce zakřivené nohy a paže pevné jako skála. Měl obrovské ruce, v té pravé ještě pořád držel jílec dýky, a hranatý obličej

orámovaný zastříženými vousy. Jeho modré oči byly posazené široko od sebe a z nesčetného množství šarvátek, kterými si už v životě prošel, skončil s křivým nosem. Vlasy měl dlouhé, spletené do dvou copů, světlé jako pšeničné pole, což bylo viditelné dokonce i o půlnoci. Byl oblečený stejně, jak si ho Jack pamatoval: do tmavé vlněné, po kolena sahající tuniky a kožené kamizoly zdobené stříbrem. Přes hrudník měl přehozený červeno-hnědý lovecký pléd, jenž byl připevněn broží s vyrytým erbovním znakem Tamerlainů. Jak to u mužů z ostrova bývalo zvykem, ani on neměl kalhoty. Byl obutý do tradičních, po kolena sahajících bot z neopracované kůže, šitých na míru a připevněných koženým řemínkem, aby dobře držely.

Jack dumal, co si o něm asi Torin říkal. Možná že je příliš hubený anebo že vypadá slabý a zakrslý. Že je bledý, protože nechodí ven, a má ošuntělé oblečení a unavené oči.

Ale Torin jen souhlasně kývl hlavou. „Vyrostl jsi, hochu. Kolik ti teď je?“

„Na podzim mi bude dvacet dva,“ odpověděl Jack.

„Dobře, dobře.“ Torin se rychle podíval na Robana, který stál opodál a zkoumavě si Jacka prohlížel. „To je v pořádku, Robane. Je to jeden z nás. Vlastně je to Mirinin kluk.“

Zdálo se, že je Roban v šoku. Nemohlo mu být víc než patnáct let a hlas měl chraplavý, když vykřikl: „Ty jsi *Mirinin* syn? Často o tobě mluví. Jsi bard!“

Jack obezřetně přikývl.

„Už je to dlouho, co jsem viděl muzikanta,“ pokračoval chlapec.

„Ano, no,“ řekl Jack lehce rozmrzele, „doufám, že jsi mi u klano-vých hranic nerozbil harfu.“

Robanův nesouměrný úsměv pohasl. Stál jako přikovaný, dokud mu Torin neřekl, ať jde nástroj najít. Zatímco byl hoch pryč, Jack následoval Torina k malému ohni v jedné z jeskyní u moře.

„Posaď se, Jacku,“ pokynul mu Torin. Odepnul si pléd a hodil ho přes plameny Jackovi. „Usuš se.“

Jack pléd nešikovně chytil. Jakmile se ho dotkl, věděl, že ho utkal a začarovala Mirin. Zajímalo ho, jaké Torinovo tajemství do něj vpletla, ale byla mu příliš velká zima, než aby mu vzdoroval. Přehodil si tartanový šál kolem ramen a vystrčil ruce k ohni.

„Máš hlad?“ zeptal se Torin.

„Ne, děkuji.“ Jack měl pořád rozbouřený žaludek z cesty přes moře, z hrůzy, že ho vlny vyplavily na území Breccanů a Raban mu pak málem vyrazil všechny zuby. Uvědomil si, že se mu třesou ruce. Viděl to i Torin, a než se sám usadil u zdroje tepla, podal Jackovi čutoru.

„Všiml jsem si, žeš přišel ze Západu,“ pravil Torin poněkud podezíravě.

„Bohužel ano,“ odpověděl Jack. „Z toho člověka z pevniny, co mě měl převést na ostrov, se vyklubal zbabělec. Neměl jsem na vybranou a musel jsem zbytek cesty doplavat a proud mě zanesl na Západ.“

Napil se z čutory. Vřesové pivo bylo osvěžující, rozproudilo mu krev. Napil se podruhé a cítil se vyrovnaněji, silněji. Věděl, že je to díky nápoji, který se připravoval na Cadence. Jídlo a pití tady chutnalo mnohem výrazněji než cokoli, co pozřel na pevnině.

Podíval se na Torina. Ve světle ohně uviděl na jeho broži znak kapitána – skákajícího jelena s rubínem v oku. Také si všiml, že má Torin na levé dlani jizvu.

„Povýšili tě na kapitána,“ poznamenal Jack, ale nebylo to pro něj nijak překvapivé. Už od útlého věku patřil Torin mezi nejoblíbenější strážce.

„Před třemi lety,“ odpověděl Torin. Měl teď přívětivější výraz ve tváři, jako kdyby jeho vzpomínky znovu ožily. „Když jsem tě viděl naposledy, Jacku, byl jsi o dost menší a měl jsi...“

„V obličejí třináct ostnů,“ dokončil Jack větu pobaveným tónem. „Vyhlašuje Východní hlídka ještě stále tu samou soutěž?“

„Každou třetí jarní rovnodennost. Nicméně taková zranění, jako jsi měl ty, jsem od té doby neviděl.“

Jack zíral do ohně. „Víš, vždycky jsem se chtěl stát součástí hlídky. Myslel jsem, že té noci prokážu, že jsem toho hoden.“

„Tím, že si do obličejů hodíš hrst bodláků?“

„*Nehodil* jsem si je do obličejů. Někdo mi je tam *vrazil*.“

Torin se pousmál. „A kdo?“

Tvoje milovaná sestrěnka, chtěl odpovědět Jack. Vzpomněl si ale, že Torin byl Adaire naprosto oddaný a pravděpodobně by nevěřil, že je takové prohnání schopná.

„Nikdo důležitý,“ odpověděl Jack navzdory tomu, že Adaira byla dědičkou Východu.

Málem se na ni Torina zeptal, ale pak si to rozmyslel. Už roky si na svou rivalku z dětství nevzpomněl. Teď si ale představil, že je Adaira vdaná a možná už má i několik dětí. Předpokládal také, že je dnes ostatními ještě zbožňovanější, než bývala jako malá.

Přemítáním o ní si Jack uvědomil, že má mezery v tom, co se za ty roky, co byl pryč a věnoval se hudbě, na ostrově stalo.

Nevěděl, proč ho pán Alastair povolal. Ani neměl přehled o tom, kolik nájezdů Breccanové podnikli a jestli byli stále hrozbou, když přišla zima.

Dodal si odvahy a podíval se Torinovi do očí. „To zabiješ každého zbloudilce, který překročí klanovou hranici?“

„Býval bych tě nezabil, chlapče.“

„Na to jsem se neptal.“

Torin se na chvíli odmlčel, ale neuhnul Jackovi pohledem. Světlo ohně tančilo po jeho ostře řezaných rysech, avšak v jeho výrazu nebyla ani lítost, ani špetka hanby. „To záleží na okolnostech. Někteří

Breccanové se nechají oklamat zlomyslnými duchy, překročí hranici, ale nechtějí nikomu ublížit. Jiní jsou na průzkumu.“

„Uskutečnili v poslední době nějaké nájezdy?“ zeptal se Jack ze strachu, že se dozví, že mu Mirin ve svých dopisech lhala. Jeho matka totiž žila velmi blízko západní hranice.

„Od minulé zimy nic. Ale očekávám, že brzy přijdou. Jakmile dorazí zima.“

„Kde to bylo naposledy?“

„Na usedlosti Elliottových,“ odpověděl Torin a pozorně Jacka sledoval. Zdálo se, že si začíná uvědomovat, kolik toho Jack o ostrově neví. „Bojíš se o mámu? Její farmu přepadli naposledy, když jsi byl ještě kluk.“

Jack si na to vzpomínal, ačkoli byl tenkrát tak malý, že si někdy říkal, jestli se mu to celé jen nezdálo. Jedné zimní noci se objevila skupina Breccanů. Jejich koně podupali na dvorku sněh, až z něj zbylo jen bláto. Mirin stála v rohu jejich domku a tiskla k sobě Jacka. Jednou rukou mu tlačila hlavu k hrudi, aby nic neviděl, a ve druhé třímala meč. Jack poslouchal, jak si nájezdníci berou všechno, co chtějí – zásoby na zimu, dobytek z chléva a pár stříbrných mincí. Rozbili keramiku a převrátili Mirininy koše s pletením. Jednali rychle, a zadržovali dech, jako kdyby byli pod vodou, protože věděli, že mají jen pár okamžiků, než dorazí Východní hlídka.

Mirin ani Jacka se nedotkli ani k nim nepromluvili. Ti dva pro ně byli bezvýznamní. A Mirin se jim nepostavila. Zůstávala klidná a dýchala zhluboka, ale Jack si pamatoval, jak rychle jí tlouklo srdce, znělo to jako mávání křídél.

„Proč ses vrátil domů, Jacku?“ zeptal se potichu Torin. „Nikdo z nás nečekal, že by ses vrátil. Měli jsme za to, že jsi začal nový život jako bard na pevnině.“

„Jsem tu jen na krátko,“ odpověděl Jack. „Pán Alastair mě požádal, abych přijel.“

Torin zvedl obočí. „Opravdu?“

„Ano. Nevíš proč?“

„Myslím, že vím,“ odpověděl Torin.

„Čelíme obrovským nesnázím. Tíží to celý náš klan.“

Jackovi se zrychlil tep. „Nevím, jak bych mohl pomoci s breccanskými nájezdy.“

„O nájezdy nejde,“ poznamenal Torin. Měl skelný pohled, jako kdyby viděl přízrak. „Ne, je to něco mnohem horšího.“

Jack cítil, jak mu pod kůži zalézal chlad. Začínal si vybavovat chuť ostrovního strachu, jaký to byl pocit, když se pohnula země. Jak se během okamžiku dokázala přihnat mohutná bouře. Jak uměli být duchové laskaví a vzápětí škodolibí. Jak se jejich vrtošivé povahy měnily jako proudy v řece.

Toto místo bylo vždy nebezpečné a nepředvídatelné. Zázraky střídaly hrůzy. Nic ho ale nedokázalo připravit na to, co se mu Torin chystal povědět.

„Jde o naše děvčata, Jacku,“ řekl. „Ztrácejí se.“

KAPITOLA DRUHÁ

Stávalo se, že Sidra viděla ducha Torinovy první manželky, jak sedí u stolu. Objevoval se, když končilo jedno a začínalo další roční období, když byla ve vzduchu cítit změna. Duch Donnelly Tamerlainové se rád vyhříval v ranním světle, oblečený do koženého brnění a plédu, a sledoval, jak Sidra v kuchyni připravuje snídani pro Maisie.

Někdy se Sidře zdálo, jako by ji Donella hodnotila. Jak dobře se starala o manžela a dceru, kteří tu po ní zůstali? Většinu času ale měla pocit, že jí jen dělá společnost. Tak moc byla její duše spjatá s tímto místem. Obě ženy, jednu mrtvou, druhou živou, spojovala láska, krev a půda. Tři provazce, které se navzájem proplétaly tak pevně, že Sidru nepřekvapovalo, že se Donella zjevovala jenom jí.

„Tento podzim musím Maisie poslat do školy,“ pronesla Sidra, zatímco míchala ovesnou kaši. V domku bylo ticho, pronikaly sem první paprsky slunce a vítr zrovna začínal rozdmýchávat ranní klepy. Když Donella mlčela, Sidra se na ni podívala. Seděla na své oblíbené židli u stolu a zlatohnědé vlasy jí splývaly po ramenech. Brnění jí ve světle zářilo a chybělo jen málo, aby bylo úplně průsvitné.

Donella byla tak krásná, až z toho někdy Sidru zabolelo srdce.

Duch zakroutil nesouhlasně hlavou.

„Já vím,“ vzdychla Sidra. „Učím ji psát a číst.“ Všechny ostrovní děti starší šesti let však musely chodit do školy ve Sloane. Donella to věděla, ačkoli byla už pět let po smrti.

„Je způsob, jak to oddálit, Sidro,“ pravila Donella. Její hlas byl sotva patrný, jen zlomek toho, co býval, když ještě žila, ale tehdy ji Sidra neznala. Každá měla zcela odlišný styl života, a přesto je to nějakým zvláštním způsobem svedlo na stejné místo.

„Myslíš, že bych ji měla začít učit svému řemeslu?“ zeptala se Sidra, ale už předem věděla, co si Donella myslí, a velmi ji to překvapilo. „Vždy jsem předpokládala, že bys chtěla, aby šla Maisie ve tvých slépejkách, Donello.“

Duch se usmál, ale vypadal smutně, i když ho osvítilo ranní slunce. „V Maisiině budoucnosti vidím něco jiného než meč.“

Sidra teď míchala obsah kotlíku pomaleji a při tom neustále přemýšlela o Torinovi, který byl tvrdohlavý jako býk. Během svatební noci seděli naproti sobě na posteli a zcela oblečení hodiny hovořili o Maisie a její budoucnosti. Jak ji spolu vychovají. Chtěl, aby chodila do školy na ostrově. Tam se naučí vše, co bude potřebovat k životu: zacházet s lukem a šípy, číst a psát, nabrousit meč, počítat, bojovat, namlít oves a ječmen, zpívat, tancovat a lovit. Ani jednou Torin nezmínil, že by se Maisie mohla naučit Sidřino řemeslo bylinkářství a léčitelství.

Jako kdyby Donella vycítila její pochybnosti, dodala: „Maisie se od tebe učí už jen tím, že tě pozoruje při práci, Sidro. Ráda se s tebou stará o zahradu. Ráda ti pomáhá, když vyrábíš hojivé masti a tonika. Pod tvým vedením by se z ní mohla stát skvělá léčitelka.“

„Ráda s ní trávím čas,“ přiznala Sidra. „Ale budu si o tom muset promluvit s Torinem.“ Nebyla si však jistá, kdy ho zase uvidí.

Věděla, že je Torin zcela oddaný Východní hlídce. Jelikož chtěl trávit čas s ostatními strážci, raději chodil na noční směny a přes den pak spal v tichých tmavých útrobách hradu. Byl si vědom svého závazku a tomu zasvětil celou svou mysl. Proč by měl on, byť je kapitánem, spát doma, zatímco jeho muži byli v kasárnách?

Čas od času se s ní a Maisie navečeřel, což pro ně byla snídaneň. I tehdy však věnoval veškerou pozornost a lásku své dceři a Sidra dělala všechno to, proč si ji bral – starala se o záhumenek a pomáhala mu vychovávat dítě. Tu a tam, než měsíc úplně dorostl a když byla Maisie na návštěvě u svého dědečka, který bydlel hned vedle nich, za ní Torin přišel. Milovali se vždy spontánně a krátce, jako kdyby měl Torin naspěch. Pokaždé k ní však byl něžný a pozorný a někdy s ní zůstal ležet v posteli a proplétal prsty jejími rozčuchanými vlasy.

„Myslím, že se s ním shledáš dřív, než si myslíš,“ pravila Donella. „A tobě nic neodepře, Sidro.“

Ta slova Sidru překvapila a měla za to, že duch přehání. Pak se ale zamyslela. *Kdy jsem Torina o něco žádala?* Uvědomila si, že téměř nikdy.

„Dobře,“ řekla. „Zeptám se ho. Brzy.“

Najednou se zprudka otevřely východové dveře. Donella se rozplynula a Sidra se polekaně otočila a uviděla, jak do domku vchází brunátný Torin, rozčuchaný od větru. Tuniku měl navlhlou od rosy a boty pokryté pískem. Okamžitě ji našel pohledem, jako by věděl, kde přesně ji najde – u ohně, jak míchá snídani pro jeho dceru.

„S kým jsi to mluvila, Sid?“ zeptal se, zatímco očima prohledal celou místnost.

„S nikým,“ odpověděla nervózně. Torin neměl ani tušení, že si Sidra povídá s Donellou, a ona pravděpodobně nikdy nenajde odvalu mu to říct. „Jsi doma. Proč?“

Torin zaváhal. Nikdy se ho neptala, *proč* přišel domů. A když už se tu objevil, měl po probdělé noci v práci hlad a chtěl obejmout dceru.

„Myslel jsem, že se s vámi najím,“ řekl tiše. „A přivedl jsem návštěvu.“

„Návštěvu?“ Sidra překvapeně upustila lžici. Kdyby toho rána poslouchala vítr, možná by zaslechla zvěsti, které nesl přes skalnaté kopce, jenže ona se soustředila na ducha Torinovy první lásky.

Obešla stůl a průvan jí při tom nadzvedl rozpuštěné vlasy. Zastavila se, až když do domu vešel mladý muž se svěšenými rameny. Bylo patrné, že se necítí dobře. Držel něco v rukách; vypadalo to jako hudební nástroj zabalený do nepromokavého plátna a Sidře poskočilo srdce radostí. Pak si ale všimla, jak byl neupravený. Kolem ramenou měl přehozený Torinův pléd, ale jeho vlastní oděv vypadal zašle a visel na něm jako tíha špatného osudu. Mladík vrhal dlouhý stín plný obav a zlosti.

To však byly chvíle, pro které Sidra žila. Aby pomáhala, léčila a odhalovala tajemství.

„Já tě znám,“ prohlásila s úsměvem. „Ty jsi Mirinin syn.“

Cizinec udiveně zamrkal a napřímil se.

„Jack Tamerlain,“ pokračovala Sidra, když si vybavila jeho jméno. „Nevím, jestli si mě pamatuješ, ale jednou jste mě s tvou mámou navštívili na mém rodném záhumenku v údolí Stonehaven a koupili jste si od nás vlnu. Moje kočka se tehdy zasekla na starém jilmu u zeleninové zahrádky a ty jsi byl tak hodný, že jsi za ní vylezl a snesl ji dolů zpátky ke mně.“

Jack stále vypadal zmateně, ale pak mu povolily vrásky na obličej a na rtech mu zahrál nepatrný úsměv. „Vzpomínám si. Tvoje kočka mi málem vyškrábala oči.“

Sidra se zasmála a místnost se okamžitě rozzářila. „Tak tak. Byla to stará nevrlá micka. Ty škrábance jsem ti ale potom ošetřila a vypadá to, že jsem odvedla dobrou práci.“

V pokoji se rozhostilo ticho. Sidra se stále usmívala, když ucítila Torinův pohled. Otočila se na něj a uvědomila si, že se na ni dívá

s pýchou v očích, což ji překvapilo. Nikdy se příliš nezajímal o její léčitelské schopnosti. Byla to její práce, stejně jako jeho byla Východní hlídka a oba si tyto části života nechávali pro sebe. Až na chvíle, kdy Torin potřeboval zašít kus kůže nebo narovnat nos. Pak se jí, ačkoli s nevolí, svěril do péče.

„Pojď dovnitř, Jacku,“ pobídla ho Sidra. Chtěla, aby se tu cítil vítaný. Torin zavřel vchodové dveře. „Za chvíličku bude hotová snídaně, ale... Torine, mohl bys mezitím najít Jackovi něco na sebe?“

Torin mu pokynul, ať ho následuje do pokoje pro hosty. Většinu svého oblečení měl v kasárnách, ale svá nejlepší roucha měl uložena v truhle obroubené jalovcovými větvemi – byly tu tuniky a kazajky, jedny kalhoty pro výjimečné příležitosti a několik plédů.

Sidra spěchala prostřít stůl a vytáhla zásoby, které měla vždy po ruce pro případ, že by se k nim Torin neočekávaně připojil. Na stůl položila vařená vejce, misku s máslem a oslazenou smetanou, kolo kozího sýra a hrnek lučního medu, talíř studené šunky a solených sledů, bochník chleba a sklenici rybízového želé a jako poslední hrnec ovesné kaše, kterou uvařila. Zrovna nalávala čaj, když se Torin znovu objevil v hlavním pokoji a v ruce nedůvěřivě držel Jackův hudební nástroj, jako kdyby se ho harfa chystala kousnout. Sidra se ho chtěla zeptat, jak se s Jackem potkali, ale v tu chvíli se rozrazily dveře, ze kterých se vyřítila Maisie, se zacuchanými hnědými kudrlinami a bosýma nohama, jimiž pleskala po podlaze.

„Tatínku!“ vykřikla a skočila Torinovi do náruče, aniž by věnovala pozornost tomu, co držel v ruce.

„Tady je moje sladká holčička!“ Torin ji zachytil paží a zešíroka se usmál. Maisie se mu usadila na boku a pevně ho objala rukama i nohama, jako kdyby ho už nikdy nechtěla pustit.

Sidra si od Torina opatrně vzala Jackovu harfu a poslouchala, jak si spolu ti dva zvesela povídají. Torin se ptal na květiny, které Maisie

zasadila na zahrádce, jak jí šlo psaní, a potom přišla chvíle, na kterou Sidra čekala.

„Tatínku, hádej, co se stalo.“

„Co se stalo, zlatíčko?“

Maisie se mu podívala přes rameno, zachytila Sidřin pohled a uličnický se usmála. *U všech duchů, ten její úsměv*, pomyslela si Sidra a srdce jí vzplanulo. Tak moc Maisie milovala, že na chvíli nemohla ani dýchat. I když to děvče nebyla její krev, Sidra si představovala, že spolu mají propojené duše.

„Vypadl ti přední zub!“ prohlásil Torin nadšeně, když si všiml díry v Maisině úsměvu.

„Ano, tatínku. Ale to jsem ti říct nechtěla.“ Maisie se na něj usmála a Sidra znervózňela. „Flossie má kořata.“

Torin zdvihl obočí a rovnou se podíval na Sidru s výrazem otce, který tušil, že stojí na tenkém ledě.

„Opravdu?“ prohlásil, ale nepřestávat hledět na Sidru, vědom si toho, že to byla ona, kdo na něj tuhle past nastražil. „To je skvělé, Maisie.“

„Ano, tatínku. A Sidra říkala, že se tě musím zeptat, jestli si je můžeme všechny nechat.“

„Sidra to říkala?“ Torin se konečně podíval na dceru. Sidra cítila, jak jí začínají hořet tváře, odložila Jackovu harfu na židli a pokračovala s naléváním čaje. „Ona ty kočky miluje, že?“ zeptal se Torin.

„Já taky,“ dodala Maisie rozhodně. „Jsou tak roztomilé, tatínku! A já si je chci všechny nechat. Můžu? Můžu, *prosím?*“

Torin se na vteřinu odmlčel. Sidra znovu cítila, jak ji probodává pohledem, když se přesouvala od jednoho šálku k dalšímu.

„Kolik je těch kořat, Maisie?“

„Pět, tatínku.“

„*Pět?* Já... Já si nemyslím, že by sis je měla všechny nechat, zlatíčko,“ pronesl Torin, načež Maisie zakňourala. „Poslouchej mě, Maisie.“

Co další záhumenky, kde potřebují pořádnou kočku, aby jim hlídala zeleninovou zahrádku? Co všechna ta ostatní děvčata, která nemají žádná kořata, která by mohla milovat a starat se o ně? Proč se s nimi nepodělíš? Věnuj čtyři kořátka svým kamarádkám a jedno si nech pro sebe.“

Maisie se nahrabila a zakabonila se.

Sidra se rozhodla zakročit: „Myslím, že to je skvělý nápad, Maisie. Vždycky k nim můžeš přijít na návštěvu se na všechna ta ostatní kořátka podívat,“ navrhla.

„Slibuješ, Sidro?“ ujišťovala se Maisie.

„Slibuji.“

Maisie se znovu usmála a zavrtěla se, aby ji Torin pustil. Posadila se do své židle, nedočkavá snídaně, a Sidra se otočila k ohni, aby pověsila konvici zpátky na hák. Cítila, jak se k ní Torin přiblížil a pošepтал jí do vlasů: „Jak tu chceš mít hlídacího psa, když je celý dvůr zaplavený kočkami?“

Sidra se narovnala a ucítila mezi nimi napětí. „Už jsem ti to říkala, Torine. Žádného hlídacího psa nepotřebuji.“

„Už po sté, Sid... *Chci*, abys měla psa. Aby v noci hlídal tebe i Maisie, když jsem pryč.“

Hádali se o tom už celou sezonu. Sidra věděla, proč byl Torin tak neústupný. Čím víc se blížila zima, tím větší strach měl z možného nájezdu. A když se jeho obavy zrovna netýkaly Breccanů, myslel na zlé duchy. Poslední dobou se ostrovem šířil neklid, který byl cítit ve všech živlech, ve větru, ve vodě, v zemi i v ohni. Ztratila se dvě mladá děvčata a Sidra chápala, proč její muž nehodlal polevit. Ani ona, ani Torin nechtěli riskovat, že by Maisie odvedl pryč nějaký škodolibý duch. Nevěřila však, že by byl hlídací pes řešením.

Pes by totiž mohl z pozemku odehnat i dobré duchy. A její víra v duchy země byla hluboká. Díky své oddanosti mohla Sidra léčit ty

nejhorší rány a nemoci Východu. Proto se tak dařilo jejím bylinkám, květinám a zelenině a ona měla tu moc pečovat o místní komunitu i o svou rodinu. Pokud by se odvážila do dvora přivést psa, duchové by si mohli myslet, že její víra v ně zeslábla, a ona nevěděla, jakým způsobem by to ovlivnilo její dosavadní život.

Byla vychována tak, aby věřila, že jsou duchové dobří. Torinova víra se naopak postupně rozpadala a v poslední době o duchách nemluvil vládně. Všechny je považoval za zákeřné. Vždy, když Sidra s tímto tématem začala, se Torin uzavřel do sebe, jako by ji poslouchal jen napůl.

Zajímalo ji, jestli vinil duchy z Donelliny předčasné smrti.

Otočila se, aby se mu podívala do očí. „Mám veškerý dozor, který potřebuji.“

„A co ti na to mám říct?“ pronesl tiše, avšak rozzlobeně Torin. Jelikož byl doma zřídka, věděl, že neměla na mysli jeho.

„Urážíš se, i když nemáš proč,“ řekla Sidra jemně. „Tvůj otec je hned vedle. Pokud se něco bude dít, půjdu za ním.“

Torin se zhluboka nadechl, ale rozhodl se mlčet. Chvilí si Sidru prohlížel a ona měla palčivý pocit, že dokáže číst z její tváře a ví, jak se cítí. Trvalo několik okamžiků, než od ní odstoupil. Prozatím bitvu vzdal. Posadil se do slámou vyztužené židle do čela stolu a poslouchal, jak mu Maisie povídá o koťatech, avšak očima stále sledoval svou ženu, jako by hledal způsob, jak ji přesvědčit, aby si psa skutečně pořídili.

Sidra při tom všem málem zapomněla na Jacka, ale pak se s vrzáním otevřely dveře pokoje a Maisie se v polovině věty zarazila a pohlédla na návštěvníka.

„Kdo jsi?“ vyhrkla.

Zdálo se, že dívčina přímočarost Jacka nevyvedla z míry. Přišel ke stolu, našel židli, kde byl položený jeho hudební nástroj a posadil se. V Torinových šatech se cítil ztuhlý jako prkno. Pléd byl těžký

a nepraktický, sepnutý u ramenou. Tunika byla tak velká, že by se do ní vešel dvakrát. „Já jsem Jack. A ty?“

„Maisie. Tohle je můj tatínek a tohle je Sidra.“

Sidra ucítila Jackův pohled. „Sidra“, nikoli „máma“ nebo „mamin-ka“. Ona ale nikdy nepředstírala, že je Maisiina matka, nehledě na to, jak mladá a křehká dívenka byla. Patřilo to k její dohodě s Torinem. Vychová Maisie a bude ji bezvýhradně milovat, ale nebude jí lhát a předstírat, že je její pokrevní matka.

Každé jaro brala Sidra Maisie k Donellině hrobu, společně na něj položily květiny a ona dívce vyprávěla, jak byla její matka krásná a statečná a jak to uměla s mečem. Ačkoli se jí při tom někdy svíralo hrdlo, povídala Maisie, jak spolu její otec a matka trénovali a zápasili, nejprve jako soupeři a později jako milenci.

„A jak jsi potkala tatínka ty?“ ptala se vždycky Maisie a vychutnávala si všechny její příběhy.

Někdy jí o tom Sidra vyprávěla, když seděly na slunci v dlouhé trávě, a někdy si tuto konkrétní ságu, která nebyla ani zdaleka tak vzrušující jako balada o Torinovi a Donelle, nechala na jindy.

„Co to je?“ zeptala se Maisie a ukazovala na Jackův nástroj.

„Harfa.“

Sidra si všimla, že Jack používá svou levou ruku. „Jsi zraněný, Jacku?“

„Nic to není,“ odpověděl Jack, zrovna když promluvil Torin. „Ano. Můžeš se mu na to podívat, Sid?“

„Samozřejmě,“ pravila a natáhla se pro košík s léčitelskými potřebami. „Maisie, běž tatínkovi ukázat ta kořata, ano?“

Maisie nezaváhala, vzala Torina nadšeně za ruku a odtáhla ho ven zadními dveřmi. S jejich odchodem dům opět utichl. Sidra přistoupila k Jackovi s hojivými mastmi a lněným plátnem.

„Mohu ti ošetřit ruku?“

Jack obrátil dlaň. „Ano. Děkuji.“

Přitáhla si židli blíž k němu, jemně mu otřela písek a nečistoty a právě, když se chystala ránu natřít léčivou masťou, Jack promluvil.

„Jak dlouho jste s Torinem spolu?“

„Skoro čtyři roky,“ odpověděla Sidra. „Vzala jsem si ho, když byl Maisie rok.“ Obvazovala mu ruku čistým plátnem a vycítila, že má Jack mnoho otázek. Byl to tulák, který se zrovna vrátil domů a snažil se pochopit, jak to teď na ostrově funguje. A tak v jeho zájmu Sidra pokračovala. „Torinova první manželka byla Donella Reidová. I ona pracovala jako strážkyně u Východní hlídky. Zemřela po porodu Maisie.“

„To je mi líto.“

„Ano, byla to velká ztráta.“ Sidra si v tu chvíli uvědomila, že Jack sedí na židli, kde rád sedává Donellin duch, neboť sem dopadají sluneční paprsky z okna na protější zdi. V tom jasném světle vypadal přesně jako Mirin, pomyslela si Sidra. Což znamenalo, že po svém záhadném otci nezdědil vůbec nic. Po otci, o němž se i nyní dychtivě spekovalo.

„Hotovo,“ řekla Sidra. „Dám ti s sebou lahvičku s léčivou masťou z medu. Ruku by sis měl převazovat ještě další tři dny ráno a večer.“

„Děkuji ti,“ pronesl Jack a přijal lék. „Jak se ti odvděčím za tvou laskavost?“

Sidra se usmála. „Myslím, že bude stačit píseň. Samozřejmě až se ti ruka zahojí. Maisie by byla nadšená, kdyby tě mohla slyšet hrát. Už dlouho jsme si takový přepych nedopřáli.“

Jack přikývl a opatrně si protáhl prsty. „Bude mi ctí.“

Zadní dveře se otevřely dokořán a dovnitř se přihnala větrná smršť v podobě Torina a Maisie. Sidra si všimla čerstvých škrábanců na Torinových rukách, které mu jistě způsobila kořata. Oči se mu lesklý podrážděním, pravděpodobně také od kořat.

„Pojďme jíst,“ prohlásil nevrle, jako kdyby měl naspěch.

Když se Sidra posadila, začali si podávat talíře s jídlem. Všimla si, že Jack jedl jen velmi málo, že se mu třásly ruce a měl zarudlé oči. Poslouchala Torina, jak vypráví o ostrově, a uvědomila si, že Jack neví nic o současném dění. Pokorně se vyptal na pána Alastaira, na sklizeň, na Východní hlídku a napětí mezi Východem a Západem.

„Často se bojím o mámu, když bydlí tak blízko hranic úplně sama,“ řekl Jack. „Jsem rád, že tu byl klid.“

Sidra se zarazila a podívala se na Torina. *Jack to neví...?* Zrovna když otevřela ústa, aby promluvila, Torin si odkašlal a změnil téma. Sidra pochopila, že jí nepříslušelo, aby mu to říkala zrovna ona. Ačkoli se obávala, že se to časem dozví od někoho jiného.

Jakmile dosnídali, Torin se zvedl.

„Pojď, Jacku,“ řekl. „Mám namířeno do města a můžu tě tam doprovodit. Nejlepší bude, když nejprve navštívíš svého pána a pak až mámu. Dřív, než o tobě vítr rozdmýchá další řeči.“

Jack přikývl.

Maisie začala sbírat nádobí a odnášela ho do mycího sudu. Sidra mezitím následovala oba muže k zápraží. Jack prošel kolem zeleninových záhonů až na cestu, ale Torin se zdržel u dveří.

„Doufám, že čtyři z těch koťat najdou nový domov dřív, než se vrátím,“ pravil, ale částečně si Sidru jen dobíral.

Sidra se opřela o zárubeň a vítr jí cuchal tmavé vlasy. „Jsou příliš malá na to, aby byla odloučena od matky.“

„Jak ještě dlouho tedy?“

„Alespoň měsíc.“ Překřížila ruce a opětovala jeho klidný pohled. Samozřejmě že ho zkoušela, aby věděla, kdy může očekávat, že se vrátí. Aby věděla, kolik má času připravit si důvody, proč by měla Maisie zůstat doma.

„To je dlouhá doba,“ poznamenal.

„Ani ne.“

Díval se však na ni, jako kdyby trval na svém. „Možná byste jim s Maisie alespoň mohly začít hledat nové domovy.“

„Samozřejmě,“ pravila Sidra s úsměvem. „Nebudeme marnit čas.“

Torinův pohled se stočil k jejím rtům, které teď byly jízlivě napulené. Pak se ale bez dalšího slova otočil, prošel cestičkou kolem bylin a zastavil se až u brány, kde si prohrábl vlasy. I přesto, že se na ni znovu nepodíval, Sidra to pochopila.

Vrátí se k ní mnohem dříve než za měsíc.

Dokonce i po deseti letech si Jack pamatoval, jak se dostat do Sloane, ale ze slušnosti počkal na Torina, až se k němu přidá, následovaný svým hřebcem. Kráčeli vedle sebe za příjemného ticha, ačkoli se Jack v Torinových šatech necítil pohodlně a doslova se v nich utápěl. V duchu láteřil, ale byl také vděčný. Oděv byl totiž odolný vůči východnímu větru, který byl suchý, chladný a plný šeptajících hlasů. Jack se snažil ty řeči neposlouchat, přesto se mu však zdálo, že jednou nebo dvakrát zachytil větu: *Je tu ten umíněný bard*.

Brzy budou všichni na ostrově vědět, že se vrátil. Včetně jeho matky. A to bylo setkání, kterého se děsil.

„Jak dlouho zůstaneš?“ zeptal se Torin a pohlédl na něj úkosem.

„Přes léto,“ odpověděl Jack a odkopl kamínek z cesty. Vlastně si ale nebyl vůbec jistý, jak dlouho tu bude muset být. Torin zmínil, že za uplynulé dva týdny se ztratily dvě dívky, a Jack netušil, jak by mohl být v této hrozné záležitosti nápomocen. Leda že by pán Alastair chtěl, aby Jack zahrál na harfu, aby klan oplakal ztráty. Torin ale říkal, že nepřestává věřit, že se dívky najdou, jakmile duchové přestanou dělat potíže a vrátí je zpátky do říše živých.

Ať už po něm chtěl pán Alastair cokoli, Jack měl v plánu to udělat rychle a pak se vrátit na univerzitu, kam patřil.

„Máš na pevnině nějaké povinnosti?“ zeptal se Torin, jako by mu četl myšlenky.

„Ano. Pracuji jako asistent v hodinách hudby a doufám, že se během příštích pěti let stanu profesorem.“ Pokud mu jeho šance nepřekazí čas, co stráví na Cadence. Musel pracovat dlouho a tvrdě, aby si vydobyl pozici, v níž se na škole nacházel. Učil až stovku studentů týdně a známkoval jim skladby. To, že si vzal neočekávané volno na celý semestr, by mohlo otevřít dveře někomu jinému, kdo by převzal všechny jeho hodiny a postupně ho nahradil.

Jen z té myšlenky se mu sevřel žaludek.

Prošli kolem obydlí Torinova otce, Graema Tamerlaina, bratra pána Alastaira. Jack si všiml, že zahradou prorůstaly ostružiníky a plevel a chalupa byla v žalostném stavu. Vchodové dveře byly orámované pavučinami. Podél kamenných zdí se plazila vinná réva a Jacka napadlo, jestli tam Torinův otec stále bydlí, nebo nezemřel. Pak si vzpomněl, že s přibývajícím věkem se z Graema Tamerlaina stal samotář, který zřídka opouštěl domov. Nevycházel ani během slavnostního hodování probíhajícího v hradní síni, na nějž se shromáždil celý Východ ostrova.

„Tvůj otec...?“ zeptal se Jack nejistě.

„Je docela zdravý,“ odpověděl Torin stroze, jako kdyby se o něm nechtěl bavit a na Graemovo zchátralé obydlí byli všichni zvyklí.

Šli dál a cesta stoupala a klesala podle výšky kopců, které se teď díky jarním bouřkám krásně zelenaly. Na slunných místech rostl náprstník, jenž tancoval v rytmu větru, a špačci trylkovali ve vzduchu v širokém pásu nízkých mraků.

V dálce se začínala rozplývat ranní mlha, která odhalila náznak nekonečně modrého třeptícího se oceánu.

Jack nasál všechnu tu nádheru, ale zůstával vůči ní zdrženlivý. Nelíbilo se mu, jak se na ostrově cítil plný života, jako by byl jeho součástí. Přitom on usiloval o to, aby zůstal pouze vzdáleným pozorovatelem. Smrtelníkem, který mohl přijít a odejít, jak se mu zlíbilo, a nijak tím netrpět.

Znovu si vzpomněl na své hodiny. Na své studenty. Někteří z nich plakali, když jim řekl, že na léto musí odjet. Jiní si oddychli, protože byl znám jako jeden z nejpřísnějších asistentů na škole. Pokud si však žáci jeho hodiny vybrali, chtěl si být jistý, že před absolvováním zlepší jejich dovednosti.

Když dorazili do města, jeho myšlenky se stále ještě soustředily na pevninu. Vypadalo to tu přesně tak, jak si Jack pamatoval. Udušaná cesta se změnila v hladké dlažební kostky vinoucí se mezi domky, natěsnanými na sebe, se zdmi z kamenů a nepálených cihel a s doškovými střechami. Z kováren stoupal kouř, na trhu se to hemžilo lidmi a v srdci toho všeho stál jako pevnost hrad vybudovaný z tmavého kamene, s vyvěšenými korouhvemi. Na jeho cimbuří se prudce otočil erb Tamerlainů a prozradil tak, odkud toho odpoledne vál vítr.

„Myslím, že jsou tu tací, kteří tě rádi vidí, Jacku,“ prohlásil Torin.

Jack byl tou větou zaskočený a začal si víc všimnat dění kolem sebe.

Když procházel ulicemi, lidé ho sledovali. Staří rybáři, sedící pod plátěnými stříškami, kteří svýma vrásčitýma rukama opravovali sítě. Pekaři, nesoucí koše s teplým ječným chlebem. Dojičky s kývajícím se vědry mléka. Chlapci s dřevěnými meči a děvčata držící knihy a toulce s šípy. Kováři mezi údery do kovadlin.

Nečekal, že by se na něj místní usmívali, ale nezpomalil a nikdo si netroufal ho zastavit.

„Netuším proč,“ prohlásil Jack bez emocí.

Jako chlapce ho ostrované kvůli jeho původu neměli rádi a nezačázeli s ním dobře. Když ho Mirin poslala do města koupit chléb,

pekař mu dal ten nejvíc spálený. Když mu Mirin řekla, ať na trhu usmlouvá cenu za nové boty, švec mu prodal použitý pár s opotřeбенými koženými řemínky, které se rozpadly dřív, než roztál sníh. Když mu Mirin dala stříbrnou minci, aby přinesl medový dort, do-
stal ten, který předtím upadl na zem.

Víc než jeho vlastní jméno ho pronásledovalo označení *bastard*. Ně-
které ženy na trhu si podezíravě prohlížely Jackův obličej a porovná-
valy ho s tvářemi svých manželů, navzdory skutečnosti, že byl Jack
naprostou kopií své matky a nevěra na Cadence nebyla běžným jevem.

Když začala Mirin tkát začarované plédy, lidé, kteří se k Jackovi
chovali opovržlivě, najednou byli o něco milejší. Nikdo totiž nedoká-
zal předčít Mirin v práci. Navíc se dozvěděla ta nejtajnější tajemství
všech, kteří využívali jejích služeb. Ta její však zůstávala skrytá. Tou
dobou už ale všechny ty urážky zanechaly na Jackovi stopu jako mod-
řiny na duši. Podněcoval šarvátky ve škole, házel kameny do oken,
odmítal smlouvat s některými lidmi, když ho Mirin poslala na trh.

Bylo pro něj proto zvláštní si teď přiznat, že ho někteří rádi vidí,
jako by snad čekali na den, kdy se vrátí domů jako bard.

„Tady se s tebou rozloučím, Jacku,“ prohlásil Torin, když dora-
zili k nádvoří hradu. „Předpokládám ale, že se zase brzy uvidíme.“

Jack přikývl, ztuhlý nervozitou. „Ještě jednou děkuji za snídani.
A za oblečení. Vráťm ho hned, jako budu moct.“

Torin mávl nad jeho vděkem rukou a vedl svého koně ke stáji.
Straž mezitím pustila Jacka do hradu.

V hlavní síni bylo ticho a prázdno. Působilo to, jako kdyby se
tu scházeli duchové. V krokách se protahovaly stíny a jediný zdroj
světla přicházel z klenutých oken, která na podlaze vytvářela zářivé
čtvercové obrazce. Pod dlouhými stoly pokrytými vrstvou prachu
zůstávaly zastrčené dřevěné lavice. Krb byl vyhaslý a popel vymete-
ný. Jack si vzpomněl, že sem při každém úplňku chodil s Mirin na

hostinu a také poslechnout si Lornu Tamerlainovou, bardku Východu a zároveň manželku lenního pána, jak zpívá a hraje na harfu. Jednou za měsíc byla tato síň plná života a veselí a scházeli se tu všichni příslušníci klanu.

Jack si smutně pomyslel, že tato tradice nejspíš skončila, když Lorna před pěti lety nečekaně zemřela. Na ostrově už potom nebyl žádný jiný bard, který by ji zastoupil a zpíval o klanových legendách.

Prošel síní až k pódiu, aniž by si všiml, že tam stojí pán Alastair a pozoruje ho. Na zdi se rozprostírala ohromná tapiserie detailně vyobrazující měsíce, jeleny a hory v nádherných barvách. Alastair vypadal, jako by byl vetkán přímo do látky, ale pak se pohnul a Jack se vylekal.

„Jacku Tamerlaine,“ řekl pán na přivítanou. „Nevěřil jsem, co dnes ráno povídal vítr, ale musím přiznat, že jsem velmi rád, že tě vidím.“

Jack podřízeně poklekl.

Naposledy svého lenního pána viděl v den, kdy odjížděl z ostrova. Alastair stál vedle něj na pobřeží, s rukou na jeho rameni, když se chystal nastoupit do námořnickova člunu a přeplout oceán na pevninu. Jack tehdy nechtěl před svým pánem vypadat jako slaboch, neboť Alastair byl velký muž, charakterem i vzezřením. Působil impozantně, přestože měl sklon se často a hodně smát, proto Jack tehdy zadržoval slzy až do chvíle, než za ním ostrov vybledl a splynul s noční oblohou.

Muž, který ho teď vítal, se však nepodobal tomu, kterého si Jack pamatoval.

Alastair Tamerlain byl pobledlý a vyzáblý tak, že na něm visely šaty. Vlasy, které kdysi bývaly černé jako krkavčí peří, měl teď urousané a nevýrazně šedé a jeho oči ztratily svůj lesk, i když se usmíval. Jeho hromový hlas zněl nyní chraplavě. Vypadal unaveně, jako muž, jenž již několik let bez přestání bojoval s nepřitelem.